

Деница Минчева
Една единствена...

Една единствена
далечна пясъчна пътека
пресича този хълм.
Блести и свети зад горите
син мираж.
Промъква се в очите на поета
надежда и вина.

На запад слънцето пропада
под гневната обсада на нощта.
Поетът има своя вяра
и пламенно безсмъртната душа.

Отминали са нощите свирепи
на пагубно покварения свят.
В душата нова вяра свети.
И нов мираж.

Последен оцелял поет
света сънува.
Светът живее във съня
и нежно го убива.

КРАЙ

© 2007 Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11828>]